

SEMRİN ŞAHİN

KÜLLER

öykü

İçindekiler

Bahçe.....	9
Cüce.....	16
Başka Bir Şehir.....	20
Kafes.....	25
Kaçış.....	31
Kümes N'olacak?.....	37
Küller.....	43
Kanola Tarlası.....	48
Yunus.....	54
Kırlangıçlar, Sis ve Salyangoz Mevsimi.....	61
Kuşlar	67
Yumurtalar	73
Nehrin Öte Yakası	79
Sülünler.....	85
Parlayan	90
Akrep Zehri.....	94
Sarmaşık	100

“Tarih uyanmaya çalıştığım bir kâbus.”
James Joyce

BAHÇE

“Bugün oraya gitmen gerekiyor,” demişti patron. Mecburdu. Patronun eline tutuşturduğu adres kâğıdını yan koltuğa bıraktı. Sabahın erken saatleriydi. Şehir günlük telaşına yeni başlıyordu. Ofiste oturup kahve içmeyi yeğlerdi aslında. Dağın başındaki o köye gitmeyi istemediği hâlde telefon kablolarıyla ilgili sıkıntıyı yerinde tespit etmesi ve raporunu genel merkeze göndermesi gerekiyordu. Baz istasyonunda sorun yoktu. Cep telefonlarının çekmediği konusunda gelen şikâyetler yüzünden gezici personelin frekans yükselticilerle defalarca yaptığı çalışmaya karşın hâlâ aynı sorunlar devam ediyordu. “Yerinde gözlemleyip rapor tutacaksın,” demişti patronu. Yapacak bir şey yoktu.

Muhtarın telefonunu da vermişti patronu. İlk önce onunla görüşecekti. Şehirden çıkıp doğuya uzanan sapa yola girdiğinde, fena bir gün değil, diye düşündü. Şehrin gri betonlarının arasında fark etmediği şeyi gördü, bahar gelmişti. Işıl ışıl bir manzara vardı yolda. Gelincikler yemyeşil tarlaların içindeki kan damlaları gibiydi. Can alıcı kırmızı. Radyoyu açtı. Caz çalıyordu. Luis Armstrong, “What a Wonderful World”. Radyonun sesini açıp pencereden kolunu çıkardı. Ilık havayı ciğerlerine çekerken çatık kaşları gevşedi, yüzüne yayılan gülümsemeyle garip bir huzur doldu içine.

Karısından ayrıldığından beri tek başına bir yere gitmemişti. Otelle iş arasında gidip gelen bir hayatı vardı. Aynı rutin işler ve televizyonun karşısında tüketilen onlarca saat. Arkadaşlarıyla aylardır görüşmüyordu. Onlarla görüşmemek için de elinden geleni yapıyordu, uydurduğu bin bir türlü bahane de tuzu biberiydi. Ama şimdi dağ köyüne giden bu yola girdiğinden beri zihni karanlık bir tünelden çıkıyor gibiydi. Yol kenarında otlayan ineklere, onların başında bekleyen küçük çobanlara, yerdeki kurumuş tezeklere baktı. Unutmaya yüz tuttuğu ahenk içini ürpertti. Tek şeritli yolda arabalar seyrekleşmeye, ağaçlar çoğalmaya, tarlalar azalmaya başladı. Birçok köyün içinden geçtikten sonra yol dağa doğru kıvrıldı. Heyelan tehlikesine karşı uyarı levhaları vardı yol kenarlarında. Göğe doğru uzanan devasa ağaçların içinden dağ köyüne doğru tırmanışa geçen yol boyunca çocukluğuna karşı bir özlem keşfetti içinde. Çocukluğunda aklına eseni yaptığı, içinden taştan coşkuyu körüklediği o günlere dair anlaşılmasız bir özlem. Bunları nasıl düşünmeye başladığını anlayamadı. Kemanın kopan bir yayı gibi. Ani, sarsıcı. Kendiliğinden başlayan bir uyanış. Adam arabayı daha yavaş sürüyordu şimdi. Vites düşürürken yokuş tırmandığını değil de temiz hava almak için yavaşladığını düşünüyordu. Ormanın sesi muhteşemdi. Radyoda hareketli pop çalmaya başlamıştı, radyoyu kapattı. Ormanın zamansızlığını duyumsadı. Her yerden oluk oluk su akıyordu. Kuşların ötüşü, kayalardan akan küçük şelalelerin şırıltısı, rüzgârın sesi. Şehrin soluksuz griliğinden masmavi bir güne dönmek.

Yola fırladı bir şey. Ani bir sarsıntı. Frene bastı. Nasıl olduğunu anlayamadan araba yoldan çıktı. Direksiyon hâkimiyetini kaybederken onları gördü. Geyik sürüsü. Araba bir gürgen ağacına çarparak durabildi ancak. Adam arabanın kapısını açmaya çalışırken, iyi ki yavaş sürüyordum, diye

geçirdi içinden. Arabadan indi. Sağ ön teker kırılmıştı. Büyük bir ren geyiğinin boynuzu kaportayı delmişti. Geyiklere baktı. Ormanın kıyısında duruyorlardı. Onlar da kendi kadar sarsılmıştı, anladı. Geyiklerden en iri olanı topallıyordu. Yavru- lar da bir şey yoktu Allah'tan. Hayvanlar ormanın içinde gözden kaybolduklarında telefonunu çıkardı. Telefonun çekmediğini görünce şaşırdı. İlk defa telefonunun çekmediği bir yerde bulunuyordu. Buraya gelmesinin nedeni buydu işte. Mavi ekranda bir yuvarlak içinde şebeke aranıyor yazıyordu. Telefonun o şebekeyi bulamayacağını biliyordu. Zirveye tırmanan yolda bağlantı kesiliyordu. Bunu aklına not etti. Rapor yazarken lazım olacak bir bilgiydi bu.

Arabayı kilitledi. Yoldan gelen geçen yoktu. Yakınlarda bir köy olduğunu varsayarak yukarı doğru yürümeye başladı. Güneş ışınları altmışlık açıyla vuruyordu yüzüne. Islık çalmaya başladı, kaza umurunda bile değildi. Yavaşça yere eğilip asfalta dokundu. Asfaltın serin, asi ve ayrıksı dokusunu özömsedi. Dili damağına yapışmıştı. Saçlarını düzeltip yokuş aşağı baktı. Ormanın içine daldı. Kayaların arasından kaynaklardan birini bulursa su içebileceğini düşündü. Çürümüş yaprakların arasından eğreltiotları, kuzukulakları, ısırganlar uç vermeye başlamıştı. Birkaç mor kelebek etrafında dola- nıp bahar dalına kondu. Geyiğe bir şey oldu mu acaba, diye düşündü. Arabası kullanılmaz hâldeydi. İçinden bir ses, sen kendini düşün, dedi. Ormanın yabanıllığı gittikçe artıyordu. Arılar kovanda uğul uğul, sarmaşıklar bin bir tonda, ısırgan- notları inatçıydı. Ağaçların uzayan gölgeleri, güneş ışınlarının canlılığını yitirmeye başlaması; ormanın karanlık yüzü. Gö- zünde büyüdü orman. Yine de ilerledi. İçlere doğru. Orman kahverengi, somurtkan ve isyankâr geldi ona. Yoldaki heye- canını kaybediyordu sanki. Ürktü karşıdaki yabanılıktan.

Derinlerden gelen bir su sesi duydu. Birkaç ağacı geçtik-

ten sonra küçük bir göl çıktı karşısına. Su yosunları, nilüferler ve mor mayasillarla kaplı gölün kıyısında durdu. Yel esti gölün üzerinden, su titreyerek ayaklarının ucuna kadar geldi. Suyun dalgalanışı, ayaklarının dibindeki otların yana yatışı, göle vuran güneşin koyulaştırdığı gölgelerin dans edişi başını döndürdü. Göl, ağaçların arasında ışıldıyordu. Zaman, kaygı, an, mutsuzluk, doyumsuzluk... hiçbirini yoktu. Öksürmeye başladı. Susinekleri dolanıyordu başının etrafında. Eliyle kovaladı. Bir ses işitti. Mikrofonla okunan bir şey. Sesi takip etti. Evet, gerçekten de biri bir şey okuyordu. Az ileride taş bir bina gördü. Yüzyıllardır orada olduğuna emin olduğu dağ evine yaklaştı. Ses çok net bir şekilde duyuluyordu artık.

Bahçe kapısını aralayıp içeri girdi. Taş yolun kenarlarında aynısefalar vardı. Girişin ilerisinde camdan yapılmış bir kütüphane duruyordu karşısında. Sakalını sıvazladı. Bahçe çok düzenliydi. Budanmış güller, beyaz zambak öbekleri ve bodur çam ağaçlarıyla çevrelenmiş mozaik taş döşeli yol kütüphaneye ulaşıyordu. İlerledi. Sürgülü kapı açıktı. İçeri girdi. Beyaz raflara dizili yüzlerce kitap vardı. Dolapların bittiği yerdeyse bir orman başlıyordu. O kadar görkemliydi ki donup kaldı ilk önce. Endemik bitkiler küçük bir seranın içindeydi. Ters lale, misk soğanı, nazende, dişotu; olduğu yerden okuyabildiği bitki adlarıydı. Latinceleri daha küçük yazılmıştı. Dışarıda bir tabela görmemiş olması özel mülkiyette olduğunu kanıtlıyordu. Az önce ormanda duyduğu sesin sahibi tam karşısındaydı. Şönil kumaşla örtülü yuvarlak bir masanın başında, yüksekçe bir sandalyede oturuyordu. Elinde tuttuğu kitabı mikrofonla okuyordu. İşin ilginç yanı etrafında onu dinleyen bir kişi bile yoktu. Adam, kadının okuduğu kitabı biliyordu: *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*. Yuvarlak masanın yanında bir sehpa vardı. Sehpanın üzeri de kitaplarla doluydu. Görebildiklerini tanıdı: Pessoa'dan *Huzursuzluğun Kitabı*, Svevo'dan

Zeno'nun Bilinci, Saramago'dan *Körlük*, Oğuz Atay'dan *Tutunamayanlar*, Yusuf Atılgan'dan *Aylak Adam*.

Adam, cesaretini toplayıp kitap okuyan kadına doğru birkaç adım attı. Kadın, onu fark edince başını çevirdi, göz göze geldiler. Elindeki kitabı hızlıca kapatıp ciltli bir deftere saati not aldı kadın. Gözlerindeki yabanıl ifade irkiltti adamı. Hata yaptığını anladı. Kadın mikrofonu kenara koyup bir şeye uzandı. Adam masanın kenarında bir gramofon olduğunu o an fark etti. Plağın üzerine iğneyi yerleştirdi kadın. Rodrigo'nun "Concierto de Aranjuez"i doldurdu ortalığı. Ancak o zaman adama dönüp, "Buyurun," dedi. Adam boğazını temizledi. Ne diyeceğini bilemedi. "Sesi duydum," dedi zorla, "aslında telefon şirketinde çalışıyorum, yolda geyik sürüsü çıktı karşıma, kaza yaptım." Yaşadıklarını böyle bir bir anlatınca tuhaf geldi kulağına. Sanki rüyasını anlatıyormuş gibi çıplak hissetti kendini.

"Telefonlar, alıcılar, kablolar ve görmediğimiz o frekanslar, hepsinden nefret ederim," dedi kadın. Ardından elini uzattı. "Ben Leyla, botanik bilimciyim."

"Bülent," dedi adam, kadının elini sıkarken. Ardından da konuşmuş olmak için, "Burası çok ilginç gerçekten," dedi. Ne söyleyeceğini, konuşmaya nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Sustu. Bahçenin içlerine ilerledi. Her bitkinin altında, Türkçe ve Latince isimleri, genel özellikleri ve yararlarının yazıldığı olduğu metal bir tabela vardı. Dışarıdaki asi, dağınık ormana inat çok düzenliydi burası. Dingin, sıcak, samimi bir yer. Bahçenin birçok noktasında kristal taşlar vardı. Özenle yerleştirilmişlerdi. Gramofonda çalan konçerto eşliğinde bütün bahçeyi sakın sakın dolanırken çok özel bir yerde olduğunu anladı.

Bir süre sonra, "Kew Bahçeleri gibi," dedi kadına. Kadın gülümsedi.